

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput XXXIII. Corollarium quartum. Tametsi sine charitate dentur virtutes
Philosophicæ, sive latiùs & secundùm quid sumptæ pro habitibus
inclinatibus ad actus ex objecto, seu officis, & fine proximo ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

quaque bona Augustinus admittit, quae meritosa non sint, saltem de congruo, sed ad salutem sterilia sunt, ut ibidem ostendimus.

353 3°. Scriptura, Concilia, Pontifices, Patres (quorum testimonia habes Prolegom. 6. cap. ...) ad omne opus usquequaque bonum, non alia ratione gratiae requirunt auxilium, nisi quia omne eiusmodi opus vel elici, vel imperari debet à charitate, ad quam gratiae auxilium Scriptura, Concilia, Pontifices, Patres requirunt, uti demonstrabimus libro sequenti.

354 4°. Ratio propter quam Hieronymus, Augustinus, Prosper, Gregorius, Beda, Bernardus (relati eod. Prolegom. 6. cap. ult.) ad omne opus usquequaque bonum, requirunt fidem, saltem inchoatam, est quia ad omne opus usquequaque bonum requirunt charitatem. Ut enim Augustinus praefat. in Psal. 31. *Bonum opus in mentio facit; intentionem autem fides dirigit.* Quae fides? quae per dilectionem operatur, uti Augustinum l. 4. contra Julian. c. 3, explicantem audivimus.

355 5°. Nullum esse opus usquequaque bonum, nisi in Deum propter se dilectum relatum, communis est traditio Sanctorum, uti vidimus cap. 8. Nullum igitur esse opus usquequaque bonum, nisi ex charitate factum, communis est traditio Sanctorum.

356 Enim-verò praeter relatos, sic (cum Augustino) tradunt Chrysostomus in cap. 10. epist. ad Hebr. Homil. 19. *Ex dilectione bona opera fiunt.... Nihil namque bonum est, quod non per charitatem fiat.* Et Serm. de charitate quae cuncta dirigit: *Nihil est boni & honesti, quin ortum ex charitate ducat.*

357 Bernardus de interiori domo c. 8. *Quidquid homo facit, bonum esse non potest, nisi ex bona voluntate procedat, id est, ex charitate, cum qua bonam voluntatem confundit supra n. 347. Et l. de amore c. 8. Philosophi huius mundi justitiam coluerunt, & affectu amoris, & affectu operis, in tantum ut diceretur de eis, ab eis, oderunt peccare boni virtutis amore. Sed convincuntur justitiam non amasse, qui non amaverunt te, à quo fons & origo, & in quem finis & recursus vera justitia, & sine quo omnes justitia hominum sicut pannus menstruata. Non enim habebant fidem, qua per dilectionem operatur, licet affectuam quemdam amorem, & opera quadam haberent honestatis. Quae quia ex fonte vera justitia non prodibant, nec in vera justitia fontem ibant, tanto desperatius, quanto fortius extra viam currebant. Et opulc. de charit. c. 12. Omnia justitia opera referuntur ad illam charitatem... & ab ipsa, tamquam fructus ab arbore, pendent. Sicut enim fructus sum à palmite recipit alimentum... sic boni operis fructus à charitate sumum recipit initium & progressum.*

358 S. Aelredus l. 1. spec. charit. c. 32. *Charitas est radix, ex qua omnia bona opera, ut bona sint, oriuntur.*

359 S. Thomas 2. 2. q. 23. a. 7. ad 1. *Sine cha-*

ritate potest quidem esse aliquis actus bonus ex genere, non tamen perfectè (id est usquequaque) bonus : quia deest debita ordinatio ad ultimum finem. Ideoque vestitus non est circumstantiis omnibus debitis ex parte operantis.

Cum his Eminentiss. D. Cardinalis Bona in princip. vit. christ. p. 1. §. 28. *Quidquid boni fit ab homine, quod non fit propter Deum, adeoque ex Dei propter se amore, etsi officio videatur bonum, deficiente tamen recto fine, malum est; id est, malè factum.*

CAPUT XXXIII.

Corollarium quartum. Tameis sine charitate denuntur virtutes Philosophicae, sive laici & secundum quid sumpta pro habitibus inclinabilibus ad actus ex objecto, seu officio, & sine proximo bono, & sine charitate tamen generationem accepta, saltem imperfecta, nullam virtutem christianam, seu strictè sumptam, completaque virtutis, tam ex parte objecti, finisque proximi, quam ex parte debiti finis ultimi, rationem habentem, Sanctorum agnoscit Theologia, praesertim Augustini & Aquinatis.

Quia ubi nulla intervenit charitas, saltem generaliter dicta, id quod in virtute amatur tamquam finis, saltem negativè ultimus, non est Deus, sed creatura. Hoc autem sine aliqua inordinatione non fit secundum Theologiam Sanctorum; utpote secundum quam solus Deus esse potest finis, etiam negativè ultimus amoris usquequaque ordinati, ut constat ex dictis l. 5. 6. 7. cap. 5. & praesenti lib. 8. cap. 8. & 9.

Quòdque nulla virtus, sine dicta charitate, secundum Theologiam Augustini, rationem habeat completæ virtutis, sive ad debitum finem ultimum relatae, probatur imprimis ex libro ipsius de patientia c. 17. *Fortitudinem gentium mundana cupiditas; fortitudinem Christianorum Dei charitas facit.* Quod totidem verbis repetit Arausicanum II. can. 17. Si Christianorum fortitudinem Dei charitas facit, facit & cæteras Christianorum virtutes, justitiam, temperantiam, &c. Cum eadem sit quoad hoc ratio cæterarum, & ipsemet Augustinus quod ibi de fortitudine dixit, alibi dicat de pudicitia, continentia, &c. Siquidem lib. 1. de nupt. & concupisc. c. 4. ait, *pudicum non veraciter dici, qui non propter Deum verum, fidem connubii servat uxori.* Et ibidem, ad veram continentiam conjugalem, contentus non est intentione, quâ conjuges non nisi procreandorum liberorum causa concumbunt; sed exigit intentionem liberos Deo procreandi, sive, ut ipse loquitur, generandi regenerandos, ut qui ex eis saeculi filii nascuntur, in Dei filios renascantur. Haec enim est (inquit l. 4. contra Julian. c. 1.) & esse debet prorum conjugum intentio, ut regenerationi generatio prepararetur.

363 Qua in re Augustino concinit (ut lolet) Aquinas supplem. q. 49. a. 5. ubi cum dixisset, quod duobus solis modis conjuges absque omni peccato conveniunt, scilicet causâ procreanda prolis, & debiti reddendi: Ad 1. addit, quod non sufficit intendere prolem, sed oportet quod proles suscepta ulterius ordinetur in Deum.... Alias staretur in creatura, quod sine peccato esse non potest. Qui etiam lect. 3. in epist. ad Galat. c. 3. proportionaliter loquitur de justitia, seu justitiæ debito: Si reddas tibi vel proximo quod debes, & hoc non facis propter Deum, magis es perversus, quam justus: cum ponas finem, saltem negativè ultimum, actûs tui in homine.

364 Idem de obedientia docet Augustinus de bono persever. c. 10. *Est una (charitate) Deo veraciter obediatur.* Idipsum frequenter inculcat aliis locis Prolegom. 6. cap. 8. relatis.

365 Præterea, cum ad suum non referuntur Authorem dona Dei (intentione scilicet fidei bonæ, hoc est ejus quæ per dilectionem operatur, ut eo ipso loco explicat) hoc ipso mali, his utentes, efficiuntur injusti. Aug. l. 4. contra Julian. c. 3. Atqui virtutes, dona sunt Dei. Igitur hoc ipso quod ad suum non referuntur Authorem intentione fidei, per dilectionem operantis, his utentes efficiuntur injusti.

366 Tertio, Absit (inquit Aug. ibidem) ut virtutes cuiquam serviant nisi illi, vel propter illum, cui dicimus: Deus virtutum converte nos. Proinde virtutes, quæ carnalibus delectationibus, vel quibuscumque commodis & emolumentis temporalibus serviunt, veræ prorsus esse non possunt. Quæ autem nulli rei serviunt, nec ipse vera sunt. Veræ quippe virtutes Deo serviunt in hominibus, à quo donantur hominibus, &c. Hisce verbis Augustinus declarat, veras virtutes, sicut Deum habent Authorem & principium, à quo donantur hominibus, sic debere servire Deo ut fini, ad quem ab hominibus referantur, & propter quem exerceantur; ita ut vel ipsi servire debeant, veluti fini proximo; vel, si alium habeant proximum finem, proximus ille finis non intendatur finaliter nisi propter Deum.

367 Hoc enim genuinè significant verba ista: Absit ut vera virtus cuiquam serviat, nisi illi, vel propter illum, &c. id est, absit ut vera virtus alteri serviat, tamquam fini, nisi Deo, qui vel sit finis proximus illius, vel saltem ultimus, ad quem finaliter referatur, & propter quem finaliter intendatur. Si enim alium habeat finem in quo operans finaliter conquiescat, isti alteri servit, non Deo. Medium quippe servit fini, propter quem finaliter intenditur, uti ostendimus lib. 5. c. 8. & Augustinus loco citato declarat exemplo virtutis justitiæ, quæ dum intenditur propter finem avaritiæ, desinit esse vera virtus justitiæ, quia servit avaritiæ: *Tè (Juliane) tanta absurditas sequitur, ut veram cogaris appellare justitiam, cujus dominam fueris avaritiam. Siquidem manus abstinere ab alieno, si officium cogites, potest vide-*

ri esse justitia. Sed cum queritur, quare fiat? & responderetur, ne plus pecunia libris pereat: quomodo jam hoc factum vera poterit esse justitia, cum serviat avaritiæ? Ideo etiam ibidem prorsus negat, veras esse posse virtutes, quæ carnalibus delectationibus, vel quibuscumque commodis & emolumentis temporalibus serviunt. Sed quanam (amabo) virtutes, carnalibus serviunt delectationibus, vel commodis temporalibus? solæ utique illæ, quæ propter carnales sunt delectationes, temporalesve commoditates. Similiter ergo solæ illæ virtutes (Augustini sensu) Deo serviunt, quæ propter Deum fiunt, sive quæ propter Deum finaliter intenduntur. Cum igitur solas eas virtutes Augustinus veras esse censet, quæ Deo serviunt; solas eas virtutes censet esse veras, quæ propter Deum fiunt, tamquam finem, propter quem finaliter intenduntur.

De quo nullum dubitandi locum relinquit, 368 sed disertis verbis ipsemet exprimit l. 5. de Civit. c. 12. dicens: *Neque enim est vera virtus, nisi quæ ad eum finem tendit, quo melius non est.* Et l. 19. c. 20. *Non est vera sapientia, quæ intentionem suam, in his quæ prudenter discernit, gerit fortiter, cohibet temperanter, justèque distribuit, non in illum finem dirigit, ubi erit Deus omnia in omnibus.* Vult ergo vera sapientia, prudentiam, fortitudinem, temperantiam, justitiam, in Deum, veluti in finem, dirigi. At quidquid sit ab homine, & non propter hoc sit, propter quod fieri debere vera sapientia precipit, eisi officio videatur bonum, ipso non recto fine peccatum est. L. 4. contra Julian. cap. 3. Ideo ergo libro illo 19. de Civit. c. 28. concludit: *Virtutes, quas sibi habere videtur humana mens, per quas imperat corpori & vitis... nisi ad Deum (propter se finaliter dilectum) retulerit... vitia sunt.* Non quod ob defectum istius relationis in se & secundum se intrinsecè vitientur (in se namque & secundum se, sive secundum officium suum, finemque proximum inculpatæ sunt) sed extrinsecè, in adjuncta sibi in individuo circumstantia mala ex parte operantis, relationem istam culpabiliter omittentis.

Dixi, nisi ad Deum propter se dilectum retulerit. Tum quia Augustini contextus id manifestum facit. Subjungit enim, quod licet à quibusdam tunc vera & honesta putentur esse virtutes, cum ad seipsas referuntur, id est, propter seipsas amantur, nec propter aliud expetuntur... etiam tunc... non virtutes, sed vitia sunt. Ne igitur vitia sint, sensu dicto, vult illas propter Deum, non propter se, finaliter amari & expeti. Tum quia hoc ipso quod Augustinus vult, veras virtutes referri in Deum, veluti in finem qui, vult eas referri in Deum, veluti finale bonum propter quod: cum finis qui idem sit cum fine propter quem, & l. 8. de Civit. c. 8. finem, seu finale bonum, confundat cum bono propter se appetendo, dicens: *finale, id est, propter seipsum appetendum.*

370 Quartò, idipsum manifestè confirmant alia Augustini testimonia l. 7. c. 5. relata, quibus docet, *voluntariam paupertatem, continentiam, iustitiam, &c. caelesti auctoritate persuaderi, non tantum propter istam vitam honestissime agendam... verum etiam propter adipiscendam sempiternam salutem, id est Deum, prout ipsemet explicat supra l. 6. n. ... Docet item, quòd omnis prudentia, fortitudo, temperantia, iustitia Principis, ad solum temporale proximi bonum relata, ut scilicet ii, quibus vis ut bene sit, salvi sint corpore, & ab omni cuiusquam improbitate tuti, atque pacati, non sint verae virtutes; sed tunc demùm, si virtutes illas, à quo acceperis sentiens... eas ad ipsius cultum... conferas. Eas proinde solas veras cenlet esse virtutes, sive completæ virtutis rationem habentes, quæ propter Deum, adedque ex charitate fiunt, ad ipsiusque cultum & honorem referuntur, sive, quòd idem est, ad fidem quæ per dilectionem operatur. Ut enim ait l. 13. de Civit. c. 20. *Virtutes, quibus prudenter, fortiter, temperanter, iustèque vivitur, omnes referantur ad eandem fidem (qua per dilectionem operatur, ut immediatè præmisit) non enim aliter poterunt verae esse virtutes.**

371 Quintò, idem pari perspicuitate demonstrat definitio, quâ Augustinus virtutem definit, aliud non esse, nisi Dei amorem. Epist. 29. *De generaliter breviterque desiniam, quam de virtute habeam notionem... virtus est charitas, quâ id quòd diligendum est diligitur, Deus utique, ut proximè videbitur. Epist. 52. In hac vita vera virtus non est, nisi diligere quòd diligendum est. Quid autem eligamus, quòd præcipuè diligamus, nisi quòd nihil melius invenimus? hoc Deus est. l. de morib. Eccles. c. 15. Nihil omnino esse virtutem affirmaverim, nisi summum amorem Dei (id est, amorem Dei propter se, qui summus est summitate motivi) namque illud quòd quadripartita dicitur virtus, ex ipsius amoris vario quodam affectu, quantum intelligo, dicitur. Itaque illas quatuor virtutes sic definire non dubitem, ut temperantia sit amor integrum se prebens ei quòd amatur. Fortitudo, amor facillè tolerans omnia propter quòd amatur. Iustitia, amor soli amato serviens, & propterea rectè dominans. Prudentia, amor ea quibus adjuvatur, ab eis quibus impeditur, eligens. Sed hunc amorem, non cuiuslibet, sed Dei esse dixerim, id est, summi boni... Quare definire etiam sic lubet, ut temperantiam dicamus esse amorem Dei, sese integrum incorruptumque servantem. Fortitudinem, amorem omnia propter Deum facillè perferentem. Iustitiam, amorem Deo tantum servientem, & ob hoc bene imperantem ceteris, quæ homini subiecta sunt. Prudentiam, amorem bene discernentem ea quibus adjuvatur in Deum, ab iis quibus impedi-ri potest.*

372 Sextò, sicut quatuor virtutes Cardinales Augustinus jam dixit esse quadruplicem Dei propter se amorem (expressè namque fortitudi-

nem v. g. definivit, *amorem omnia propter Deum facillè perferentem, &c.*) vel amorem unum, in quatuor officia distributum: idem pariformiter intelligi vult de virtute religionis, quòd utique sit amor debitum Deo cultum reddens, amor utique charitatis; unde enim ille colitur, nisi charitate? ait epist. 29. *Non colitur, nisi amando, epist. 120. Quis cultus ejus, nisi amor eius? l. 12. de Trinit. c. 14. Hoc enim colitur, quòd diligitur, in Psal. 77.*

Superfluit virtutes Theologicæ, fides & spes: quia charitatem sine charitate non esse, per se perspicuum est. *Fides quidem, juxta Apostolum, sine charitate, famosè dicta, seu propria iustorum, esse potest, inquit Augustinus l. 15. de Trinit. cap. 18. sed (juxta eundem Augustinum) non sine charitate, generaliter dicta, quæ etiam in peccatoribus reperitur. Cum esse nequeat sine pio affectu in primam Veritatem. Qui pius affectus haud dubiè est bona voluntas, adedque charitas, salutem generaliter dicta, juxta Augustinum cap. 31. citatum. Unde fidem Christianorum à fide dæmoniorum epist. 105. & frequenter alibi distinguit, in eo quòd Christiani credant amando, dæmones timendo. Atque ex Augustino Concilium Arausicanum II. can. 7. definit, *neminem posse consentire evangelicæ prædicationi, absque illuminatione & inspiratione Spiritus sancti, qui dat omnibus suavitatem in consentiendo & credendo veritati. Quam suavitatem Augustinus sexcentis locis docet nihil aliud esse nisi charitatem.**

Spem denique christianam sine charitate generaliter dicta esse non posse docet Enchirid. c. 3. *Spes sine amore esse non potest... propter quòd Apostolus fidem, quæ per dilectionem operatur, approbat, &c. Quibus posterioribus verbis sicut sermo est de dilectione charitatis; ira & prioribus de amore charitatis. Quòd & sequitur ex supra tradita ab ipso definitione virtutis in genere, virtutumque Cardinalium in specie.*

Itaque (secundùm Augustinum) nemo credit fide christianâ, à fide dæmonum distinctâ, nisi pio affectu in divinam feratur Veritatem; nemo quoque bonum divinum sperat, sive certa cum fiducia expectat, nisi illud amet ut finem, propter quem possidendum creatus est. Unde proportionaliter ad id quòd Augustinus de aliis dicit virtutibus, fides christiana sic describi potest: *Fides est amor Dei tamquam primæ Veritatis, & propter ipsam primam Veritatem imperans intellectui, ut credat articulis obscurè revelatis. Spes est amor Dei velut summi boni nostri, propter promissum ipsius certa cum fiducia expectans futuram ipsius possessionem. Charitas est amor Dei ut in se summi boni.*

Hinc fides est amor glorificans Deum ut primam Veritatem; spes, amor glotificans Deum ut summum bonum nostrum; charitas, amor glorificans Deum ut in se absolutè summum bonum, summèque in se amabile.

Hæc

377 Hæc itaque est Augustini de virtutibus doctrina, secundum quam omnis virtus vel formaliter, vel formaliter est amor Dei, seu charitas generaliter, non specialiter pro tertia virtute theologica, sed generaliter accepta pro quocumque amore Dei propter se, sive propter quodcumque divinum attributum. Quomodo proinde accepta charitas sic ad ceteras se habet virtutes, sicut amor ad ceteros animæ affectus. Quemadmodum enim ceteri affectus animæ ex dictis lib. 5. vel profluunt ex amore, vel sunt amor varia se in officia dividens, variosque veluti vultus induens; sic reliquæ virtutes vel ex charitate procedunt, vel sunt charitas in varia se dividens officia, seu varios effectus, prout ipsemet Apostolus inquit 1. Cor. 13. dicendo quod *charitas patiens est, benigna est; charitas non emulatur, non agit perperam, non inflatur, non est ambitiosa...* omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet.

CAPUT XXXIV.

Augustiniana illi doctrina reliquorum Patrum chorus concinit. Concinit & Aquinas.

378 **C**oncinit imprimis omnes Prolegom. 6. cap. ult. relati, qui docent sine fide, saltem inchoata, nullam veram esse virtutem. Quia haud dubie loquuntur de fide per charitatem operante, per quam virtutes debitum habeant ordinem in Deum, veluti finem ultimum; propter se proinde dilectum.

379 2°. Omnes qui charitatem requirunt ad bonam voluntatem. Quos relatos habes c. 31.

380 3°. Omnes qui charitatem exigunt ad quodcumque opus undequaque bonum. Quos protulimus cap. 32.

381 4°. Omnes cap. 8. & seqq. denso agmine exhibiti pro obligatione referendi omnes actus & affectus nostros in Deum propter se dilectum.

382 5°. Concinit nominatim Leo Papa serm. 47. in Quadrag. *Nude sunt omnes sine charitate virtutes, nec potest dici in qualibet morum excellentia fructuosum, quod non dilectionis partus ediderit.*

Gregorius Homil. 27. in Evang. virtutes & multas esse dicit, per diversitatem operis, & unam in radice charitatis (sicut multa præcepta unum præceptum) sine qua non habent aliquid viriditatis, id est, non habent completam rationem veræ virtutis: *Cum cuncta sacra Eloquia Dominica sint plena præceptis; quid est quod de dilectione, quasi de singulari mandato, Dominus dicit: Hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem? Nisi quia omne mandatum de sola dilectione est, & omnia unum præceptum sunt? Quia quidquid præcipitur, in sola charitate solidatur. Ut enim multi arboris rami ex una radice prodeunt; sic multi virtutes ex una charitate generantur. Nec habet aliquid viriditatis ramus boni operis, si non manet in radice charitatis. Præ-*

I. Tom.

cepta ergo Dominica & multa sunt & unum: multa per diversitatem operis, unum in radice dilectionis.

Bernardus lib. de doct. pueror. *Neesse est ut ipsa obedientia, charitatis affectu fiat...* 383
Nulla quippe vera obedientia est, nisi in ea charitas fulgeat, qua virtutes omnes transcendit.
 Serm. 3. de divers. qui est de obedientia, patientia, & sapientia: *Inspida Deo & insulsa quodammodo nostra obedientia, seu etiam patientia est, nisi omnium qua agimus, ipse sit causa (finalis: sequitur enim) quia & quidquid facimus, jubemur facere in gloriam Dei.*
 Sermone verò 2. de divers. (qui est de miseria humana) dixerat: *Totum est vanitas, totum stultitia, totum dementia, quidquid facis in hoc mundo, præter id solum, quod in Deum, & propter Deum, & ad honorem Dei facis.* Opusc. de charit. c. 2. *Charitas non tam virtus potens, quam virtutum potentia dicenda est: eo quod ab illa omnes alie virtutes accipiant, ut vere virtutes sint.* Et c. 10. *Sine charitate nihil est virtus, & ipsa unicuique virtutum exhibet ut sit virtus.*

Aëlredus, Rhievallenensis Abbas, D. Bernardi discipulus, spec. charit. l. 1. c. 10. *Neque enim virtus dicenda est, quam radix ista charitatis non protulerit.* Cap. 31. *Ut alie virtutes, virtutes sint, charitas sit oportet in omnibus...* *Nec fides virtus est, nisi per dilectionem operetur; nec spes, nisi quod speratur, ametur.* Cap. 33. *Quidquid de radice charitatis non pullaverit, a virtutum fructibus sequestrandum nostri Philosophi censuerunt.*

Petrus Blefensis lib. de charit. Dei & proximi c. 11. cui titulus: *Quod omnes virtutes ex charitate sint: Cum (inquit) cetera virtutes vicem vehiculi, vel viatici gerant ad requiem sempiternam, omnes in charitate requiescunt. Illud denique admiratione dignum est, quod sine charitate nihil est virtus, & ipsa unicuique virtuti exhibet ut sit virtus...* *Nec fides virtus est, nisi per dilectionem operetur; nec spes virtus est, nisi quod speratur, ametur.* Rursus si velis virtutum naturam estimare subtilius: *quid est temperantia, nisi amor quem nulla voluptas illicit? Quid est prudentia, nisi amor quem error non seducit? Quid est fortitudo, nisi amor qui nulli adversitati succumbit? Quid denique iustitia, nisi amor qui, quod sum est, unicuique distribuit.*

D. Laurentius Justinianus in ligno vit. de charit. c. 3. *Sine charitate cetera non reputantur esse virtutes.* 386

D. Bonaventura in 3. dist. 23. a. 1. q. 1. *Hoc solum sit recta intentione, quod sit ad honorem & gloriam Dei. Sine verò recta intentione, nullus actus virtutis recte incedit.* 387

Sed quid de Aquinate? Profus & ipse Augustino concinit supra n. 362. & omnibus locis quibus cap. 9. asserit omnes deliberatos actus nostros in Deum ex charitate referendos. 388

Concinit & opusc. 16. aliàs 61. de human. Chr.